

عنوان مقاله:

مروری بر حضور اساطیر ایرانی در شعر عصر سلجوقی با محوریت اشعار خاقانی شروانی

محل انتشار:

دوفصلنامه مطالعات ایرانی، دوره 15، شماره 30 (سال: 1395)

تعداد صفحات اصل مقاله: 14

نویسندگان:

ابراهیم واشقانی فراهانی - عضو هیات علمی دانشگاه پیام نور

سمیه پراور - دانشجوی کارشناسی ارشد زبان و ادبیات فارسی دانشگاه پیام نور

خلاصه مقاله:

اسطوره ها بخشی عمده‌ای از فرهنگ ملت ها را تشکیل می دهند و همین امر باعث شده که هنرمندان و بخصوص شاعران از این پدیده تاثیر بسیار پذیرند. شعر فارسی در نخستین دوران شکوفایی خویش، یعنی عصر سامانی و اوایل عصر غزنوی، شاهد توجه چشمگیر و مثبت شاعران به اساطیر و نیز حماسه های ایرانی است، اما با تحکیم قدرت دولت های غزنوی و به ویژه سلجوقی در ایران، شاهد کاهش یافتن- اما نه قطع شدن- توجه به اساطیر و حماسه های ایرانی هستیم. یکی از مهم ترین شیوه های توجه شاعران این دوره به اساطیر، پایه قرار دادن شخصیت ها و روایت های اساطیر ایرانی برای تصویرسازی های شعری است که لزوما هم تصویرسازی های مثبت نبودند و بسیار اتفاق می افتاد که شاعران، برای بزرگداشت ممدوح خویش، به کوچک شمردن شخصیت های اساطیر ایرانی می پرداختند. همچنین در این دوران، شاهد جایگزینی روایت ها و شخصیت های سامی و اسلامی به جای اساطیر ایرانی هستیم. خاقانی شروانی، شاعر بزرگ قرن ششم هجری، نمونه ای کامل از شعر عصر سلجوقی و مختصات آن است. در این مقاله برآنیم که با جست و جو در اشعار خاقانی، به بررسی شیوه کاربرد اساطیر ایرانی در شعر عصر سلجوقی با شیوه تحلیلی بپردازیم.

کلمات کلیدی:

اسطوره، شعر فارسی، عصر سلجوقی، خاقانی شروانی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/872324>

